

TÎLCUIREA EVANGHELIEI
**DUMINICII DUPĂ BOTEZUL
 DOMNULUI HRISTOS**

(Ev. Matei IV, 12-17)

Frați creștini,

SFÎNTA BISERICĂ a rînduit ca, la fiecare praznic mare, să fie prăznuire și înainte și după praznic, pentru ca înainte de praznic să ne pregătim prin pocăință și prin fapte bune, iar după praznic să aducem mulțumire lui Dumnezeu care ne-a învrednicit să prăznuim cu toată vrednicia creștinească. Sfinții Părinți au rînduit ca Evangheliile, care se citesc în zilele dinaintea praznicelor, cît și cele care se citesc în zilele de după praznice, să aibă potrivire și asemănare cu scopul praznicului. De aceea în Duminica înainte de Botez s-au citit cuvintele Evangheliei care cuprind viața și traiul Sfîntului Ioan Botezătorul, iar astăzi s-a citit Evanghelia care istorisește despre prinderea și închiderea Sfîntului Ioan Botezătorul și despre ce a făcut Domnul după aceasta.

„În vremea aceea, auzind Iisus că Ioan a fost dus în închisoare, a plecat în Galileea“.

Sfîntul Ioan Botezătorul muștra pe Irod, cel care stăpînea a patra parte din Palestina, fiindcă, trăind frațele său Filip, îi luase pe soția lui, Irodiada. Pentru aceasta, Ioan îi zicea lui Irod: „nu-ți este îngăduit să fii pe

femeia fratelui tău“¹. „Însă Irod, spune Sfântul Evanghelist Luca, fiind muștrat de Sfântul Ioan pentru Irodiada, femeia lui Filip, fratele său, și pentru toate relele care le făcuse Irod, a adăugat la toate celelalte rele și pe acela că a închis pe Ioan în temniță“². Deci, când a auzit Iisus că Irod a închis pe Ioan în temniță, atunci a plecat din Iudeea în Galileea, unde locuiau atunci și iudeii și păgîni. Iisus Hristos a plecat din Iudeea, nu de teama primejdiei, și vrăjmașiei lui Irod, căci de cine avea să se teamă Acela, de Care se înfricoșează și se cutremură cele cerești și cele pămîntești? A plecat, nu pentru că s-a temut de iudeii care-L zavistuiău, că-L vor da în mîinile lui Irod să-L închidă în temniță, ca și pe Ioan, căci când a voit El, atunci de bunăvoie s-a dat în mîinile lor și a pătimit și s-a răstignit și a murit. Ci a plecat din Iudeea ca să arate și cu fapta ceea ce a învățat prin cuvinte, zicînd: „Cînd vă urmăresc pe voi în cetatea aceasta, fugiți în cealaltă“³. A plecat din Iudeea ca să ne învețe că nu se cade să stăm în calea mîniei, ci să fugim din locul unde este în primejdie sufletul sau viața noastră.

„Și părăsind Nazaretul, a venit de a locuit în Capernaum, lîngă mare, în hotarele lui Zabulon și Neftalim“.

Iisus Hristos a crescut în Nazaret, unde a stat multă vreme. Pentru aceasta mulți socoteau că Nazaretul este patria Lui și îl numeau Nazarinean. Însă Iisus a plecat din Nazaret, cînd a auzit că l-au închis pe Ioan în temniță și a venit de a locuit în Capernaum, care era un oraș în Galileea, lîngă mare, în hotarele pămîntului urmașilor lui Zabulon și ai lui Neftalim. A descris evanghelistul cu amănunte provincia, cu starea locului și hotarele Capernaumului, ca să arate că s-au împlinit cuvintele cele proorocite de proorocul Isaia cu privire la aceasta. A plecat din Nazaret și s-a dus în Capernaum, nu numai ca să ne învețe pe noi să fugim din calea primejdiilor, ci, așa cum spune evanghelistul mai departe

„Ca să se îplinească ceea ce s-a zis prin Isaia proorocul, care zice: pămîntul lui Zabulon și pă-

1) Ev. Marcu VI, 18. 2) Ev. Luca III, 19-20. 3) Ev. Matei X, 23.

mîntul lui Neftalim, cum mergi spre mare, dincolo de Iordan, Galileea neamurilor, poporul care stătea în întuneric, a văzut lumină mare și celor ce ședeau în latura și în umbra morții, lumina le-a răsărit“.

Locuind în Capernaum, Iisus a împlinit deci proorocia lui Isaia, care a proorocit spunînd că pămîntul lui Zabulon și pămîntul lui Neftalim, adică pămîntul acestor două neamuri, care se află în calea ce duce pe lîngă mare, dincolo de Iordan, unde este Galileea, în care locuiau și păgîni, va vedea lumină mare. Pămîntul lui Zabulon și pămîntul lui Neftalim, adică iudeii cei din neamul lui Zabulon și al lui Neftalim, din Galileea în care locuiau neamurile păgîne, ședeau în întuneric, fiindcă nu cunoșteau pe Iisus Hristos, deși proorocii L-au vestit de mult și L-au propovăduit. Dar cînd a venit Iisus în pămîntul lui Zabulon și al lui Neftalim și i-a chemat, au văzut și au cunoscut că Iisus este lumina cea mare, lumina cea fără de început, care luminează pe tot omul ce vine în lume, adică El este Dumnezeu cel adevărat. Atunci, au crezut în El cei mai aleși dintre apostoli: Petru, Andrei, Iacob și Ioan, care erau din Galileea și pescuiau în marea de care vorbește proorocul Isaia. Astfel, poporul lui Israel din aceste părți, care ședea în întuneric, a văzut lumină mare. Despre păgînii acelor locuri, proorocul spune că ședeau în latura, adică se aflau în necredință, neînchinîndu-se adevăratului Dumnezeu, și în umbra morții, adică în păcat, care se mai numește și umbra morții fiindcă omoară sufletul, fără să-l risipească, precum risipește moartea trupul. Acestor păgîni, le-a răsărit lumina, adică pe neașteptate li s-a arătat Hristos și i-a luminat, deși ei nici nu nădăjduiau și nici nu așteptau pe Izbăvitorul și Mîntuitorul lumii.

„De atunci, a început Iisus să propovăduiască și să spună: pocăiți-vă, căci s-a apropiat Împărăția cerurilor“.

Abia după ce l-au închis pe Ioan în temniță, a început Domnul propovăduirea Sa, nu mai de vreme, pentru că era nevoie să propovăduiască mai întîi Ioan Botezătorul despre Hristos. Ioan a grăit între multe alte

mărturii, și pe aceasta: „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii!“¹, mărturisind pe Iisus ca Fiul al lui Dumnezeu și Mîntuitor al neamului omenesc. Deci Iisus Hristos n-a propovăduit pocăința cît timp a propovăduit Sfîntul Ioan Botezătorul, pentru ca întii el, împlinindu-și dregătoria sa de prooroc și de Înaintemergător, să pregătească inimile oamenilor spre primirea învățăturilor evanghelice. Cînd însă l-au închis în temniță pe Ioan și l-au dat spre moarte, el a săvîrșit lucrul său și a încetat proorocia și propovăduirea Legii, că toți proorocii, pînă la Ioan, au proorocit Vechea Lege. După aceea, a început Iisus să propovăduiască și să zică: oameni, pocăiți-vă, întoarceți-vă din înșelăciune și vă sculați din adîncul păcatelor voastre. El a zis că s-a apropiat Împărăția cerurilor, pentru că mai înainte de întruparea Sa și de propovăduirea Evangheliei Lui, Împărăția cerurilor era departe de oameni și nimeni n-o moșteneau, chiar dacă era drept sau sfînt. Pentru aceasta doreau sfinții cei din Legea Veche să vadă cele ce au văzut și au auzit apostolii, precum a spus Domnul apostolilor Săi, zicînd: „Mulți prooroci și drepti au dorit să vadă cele ce vedeți voi, și n-au văzut, și să audă cele ce auziți voi, și n-au auzit“². Le-au văzut pe acestea numai în vedenii și în închipuiri, ca patriarhul Avraam, cînd aducea lui Dumnezeu, spre jertfă, pe Isaac și a văzut berbecele prins de coarne, pe care l-a adus jertfă, după îndemnul îngerului, în locul fiului său, după cum a rămas fără patimă Dumnezeirea lui Iisus în vremea patimilor pe Cruce, iar preasfîntul Lui trup s-a jertfit. „Avraam, părintele nostru, le spune Iisus iudeilor, a fost bucuros să vadă ziua Mea și a văzut-o și s-a veselit“³. Cînd Fiul cel Unul-Născut al lui Dumnezeu s-a întrupat și s-a arătat în lume, învățînd mîntuirea oamenilor, atunci, s-a apropiat și de ei Împărăția cerurilor, ca și de toți cei ce au crezut în El și s-au botezat, au păzit poruncile Lui cele sfinte și s-au făcut împreună părtași și moștenitori Împărăției Lui, după cum Însuși Iisus Hristos a spus, zicînd: „Cel ce va crede și se va boteza se va mîntui; iar cel ce nu va crede se va osîndi“⁴. Amin!

1) Ev. Ioan I, 29. 2) Ev. Matei XIII, 17. 3) Ev. Ioan VIII, 56. 4) Ev. Marcu XVI, 16.